

DILEMMA

— Studentenblad van de Blandijn —

2

KORT EN KRACHTIG

**Kleine
mensen, grote
daden**

6

**Een ode aan
Filo**

14

de preses (s)preekt

Beste gelovigen

Welkom op onze bijna maandelijkse misviering waarin wij het ultieme godsgeschenk bezingen: het studentenleven. Sommige gezichten heb ik al een tijdje niet meer gezien. Awel, zo vrij van zonden dat je niet meer moeten komen biechten, Jessica? Anderen zijn hier al zo'n vaste bezoeker dat ze zich nog herinneren hoe het vroeger was, zijnde vorig academiejaar. Het interieur van deze heilige plaats ziet er dit jaar wat anders uit, maar de verkondigde boodschappen van vriendschap en plezier blijven dezelfde. Thema van deze viering: doorzettingskracht.

We skippen de eerste lezing en gaan rechtstreeks over naar de evangelielezing. De Heilige Geest (in het West-Vlaams is dat ook een alliteratie) komt door het dak gevallen en doet alle Filologen, met hun vurige tongen, hevig praten over alles waar we blij voor mogen zijn. We begonnen nog met een fantastische cocktailavond, om daarna alle beginnende gelovigen een zorgende dooppeter of -meter te geven. Achter de schermen werkt het toneel aan de opstart en werken de 23 apostelen (lees: presidium) gezellig verder. Het meest trots ben ik op het bachelorweekend, waar we op de valreep erin slaagden om een nieuwe lichting hun lintje te geven! Wanneer dit verschijnt, zal ook de studiesessie al een feit zijn. Moge Hij hierboven iedereen behoeden voor de examens.

Nu de geloofsregels weer wat veranderd zijn (lees: corona), breekt ook voor ons een nieuw hoofdstuk aan. De wijn en hosties vliegen voortaan op activiteiten terug in het tabernakel en wanneer de klok middernacht slaat moet iedereen in zijn koets het bal verlaten. Hoe dan ook zullen wij jullie met spelletjes- en filmavonden, quizen en heel wat sportactiviteiten zoethouden. Weliswaar vooral digitaal. We weten niet wat er in het verschiet ligt, maar zullen ons aanpassen naar Gods plan (met de nodige doorzetting om toch wat van Hem gedaan te krijgen :)).

Soms kan ik wel eens emotioneel worden als ik denk aan hoe anders elk van mijn jaren in Gent al geweest zijn. Nu sta ik weer bovenop de Blandijnberg. De mis is gedaan, er is weer een week voorbij en ik fiets in de ondergaande zon richting mijn kot aan het UZ, wanneer het avondlicht Sint-Pieters zo prachtig verlicht. In mijn hoofd neem ik er een foto van. Gelukkig blijven sommige dingen altijd even mooi.

Een schietgebedje en knallen maar.

God zegent en bewaart u

Father Filo, Jasper x

Jasper Soens
Preses Filologica 2020-2021

inhoudstafel

inleiding

2

De preses (s)preekt	2
Inhoudstafel	3
Scriptoriaal	4
Colofon	4

focus

6

Kleine mensen, grote daden	6
Muurschrijfsels	8
Ook onder de grond is Gent (w)ijs	9
Chocolate chip cookies	11
Queeste naar een volmaakte chocoladekoek	12

speaker's corner

14

Een ode aan Filo van een ex-Blandino	14

culturama

15

Recensie: Rupi Kaur's shortpoetry	15
Katherine Mansfield: moeder van het kortverhaal	17
Jazz Middleheim	19
Game Corner	20
Recensie 'Falling'	24
Soundtrack Sentimentality	26

proza

27

seasons change	27
mondmaskergedachten	29

poëzie

32

Yumi Demeyere - <i>Dammen</i>	32
Victor Ysebaert	32
Anoniem - <i>Ochtendstond/Kort</i>	33
Lotte Polfliet - <i>Klein/Afstand</i>	34
Juliette Bontinck - <i>Kleur/Fata Morgana/Generatie Z</i>	35
Lou Braibant - <i>Mijn kopje koffie/ De Blandijn</i>	36
Jürgen Voet	37

extra

38

Horoscoop	38
Kruiswoordraadsel	39
Oplossing kruiswoordraadsel	40
Writing prompts	41

Scriptoriaal

De anders overvolle Gentse cafés liggen er verlaten bij, de gangen van de Blandijn zijn nagenoeg leeg. Kortom, het ziet ernaar uit dat 2020-2021 een zeer ongebruikelijk academiejaar zal worden.

Ondanks dat we maar een goede maand in de schaduw van de boekentoren mochten vertoeven, hebben we ervan genoten. Weer eens de geur van een auditorium gaan opsnuiven, je profen eens niet om de minuut horen wegvallen op je computerscherm, maar ook gewoon eens een broodje gaan halen bij de heldinnen van de cafetaria. Geweldig! Onze gezichten gingen dan wel half verhuld achter een mondmasker, en als er al eens alcohol bij kwam kijken, ging het meestal om ontsmettingsgel, maar desondanks waren we blij om oude vrienden terug te zien en er wat nieuwe bij te nemen. Een kort maar krachtig weerzien dus.

En laat dat nu net een mooie overgang zijn naar het thema van deze Dilemma: *“Kort en Krachtig”!*

Veel zeggen met weinig woorden, dat is waar het in deze editie om draait! Of we het nu hebben over kortverhalen, poëzie of een spitsvondig opiniestuk, het gaat niet om de lengte van je tekst, maar wat je ermee doet...

We starten met een artikel over de **grootse daden van ‘s werelds bekendste kleine mensen**. Vervolgens nemen we je mee door de eeuwenoude **ijskelders van de Blandijn** (doe een trui aan en vergeet je mondmasker niet!) om daarna de **kunstzinnige muurschrijfsels** van diezelfde geliefde campus onder de loep te nemen. Om weer op krachten te komen wordt de bereiding van **Chocolate Chips** voor je gedicht en geeft onze boterkoekioloog bij uitstek een eerste **chocoladekoekreview**.

In de Speaker's Corner nodigen we een gast uit die, ondanks dat ze de Blandijn verliet, nog steeds **een vurige passie koestert voor Filologica!**

In Culturama vuren we weer een mooie collectie gevatte **recensies** en eigenzinnige **hersenkronkels** op je af. Nadat je dit hebt gelezen, kan je weer je monocle en hoge hoed uit de kast halen om je culturele bagage te gaan etaleren op de eerstvolgende digitale receptie!

Ook heeft onze redactie een fabelachtig **kortverhaal** van jewelste op het menu gezet en verder afgekruid met enkele filosofische **mondmaskergedachten** op een bedje van **gedichten** door de nieuwste generatie toppoëten.

Voor wie niet zo graag paragrafen leest die langer zijn dan 5 regels, maar toch wil kunnen zeggen dat hij Dilemma heeft verslonden, bieden we een hartverwarmende **horoscoop** aan en een **kruiswoordraadsel** om je verplichte literatuurlijst even te vergeten.

Veel leesplezier!

Warme knuffel vanop anderhalve meter,

Victor & Axel

— COLOFON —

V.U.:

Axel Leplae
Victor Ysebaert
Scriptoren Filologica
Blandijnberg 2, 9000 Gent

Hoofdredactie:

Axel Leplae
Victor Ysebaert

Vormgeving

Lara Vleugels

Redactie:

Floris Ameel
Ineke Barbaix
Juliette Bontinck
Lou Braibant
Lennert Camp
Yumi Demeyre
Marion De Schepper
Anouk De Visser
Ewout Duhamel
Anna Faelens
Simon Lambrechts
Axel Leplae
Maral Mesghali
Lotte Polfliet
Jasper Soens
Pieter Stalpaert
Arthur T'Kindt
Emiel T'Kindt
Jürgen Voet
Victor Ysebaert

Correctoren:

Ineke Barbaix
Stijn Den Haese
Lucie Detaille
Simon Lambrechts
Maral Mesghali
Dries Olemans
Pieter Stalpaert
Julie Vandersteene
Lotte Van Gelder

Wij bedanken

- Autofabrikanten die geen extra kosten aanrekenen voor bekerhouders
- Alle inwoners van de gemeente Heist-naast-den-Berg

Wij vervloeken

- Mensen die hun mondmasker op straat achterlaten
- Iedereen die nog onironisch “yeet” zegt

Augustijn

ANNO 1295

Guido

Kleine mensen, grote daden

Disclaimer: veel grote daden staan in een positief licht, dit neemt niet weg dat andere daden of daden gelinkt aan deze grote daden geen gruweldaden zijn.

Napoleon Bonaparte, 's werelds kleinste veroveraar in menig persoons hoofd. In 1799 kwam hij aan de macht in Frankrijk als Eerste Consul. Zijn land was al flink gegroeid ten tijde van de Revolutie maar dat was niet voldoende, dankzij enkele politieke capriolen was hij dan ook constant in oorlog met meerdere Europese landen.

foto: © budzowski.org

Hij liet de Oostenrijkers, Pruisen, Britten en Russen meer dan eens zijn militaire poepje ruiken, zo kon hij het Heilig Roomse Rijk binnenvallen en de Confederatie van de Rijn oprichten als vazalstaat en zag ook Polen na enkele decennia van verovering weer het licht. Ook plaatste hij zijn broer op de troon van Spanje, wat zijn eerste fout bleek te zijn (de Spanjaarden vonden dat minder aangenaam).

Vanaf het verlies van de Spaanse steun vertrok hij met zijn 'Grande Armée' (een half miljoen soldaten) naar Rusland, een expeditie waarvan slechts 30.000 soldaten zouden terugkeren, zonder een overwinning te behalen. Ook hadden de zogenaamde Coalitiepartners die hem opeenvolgend bestreden eindelijk door wat ze fout deden en op het slagveld van Leipzig werd Napoleon in 1813 verslagen. Hij werd verbannen naar Elba, wat niet ver genoeg bleek...

Want twee jaar later was hij al terug, tussen maart en juni 1815 verzamelde hij een leger van 280.000, zette hij de koning af en werd hij weer keizer. Deze expeditie was van nog kortere duur met dank aan de Zevende Coalitie en een Britse 'chap' genaamd Arthur Wellesley die in Waterloo een definitief einde maakte aan Napoleons droom.

Veel mensen denken bij een kleine man die 'grootse' daden deed wel eens aan Napoleon. Een ietwat kleine Fransoos die Europa overhoop liep, tussendoor een kolonie verkocht en uiteindelijk eenzaam stierf in ballingschap op het eiland Sint-Helena. Toch een ding, Napoleon was 1m68 groot, vrij gemiddeld voor die tijd, maar alsjeblieft, hou vast aan het idee dat hij klein was, dan wordt hij langer herinnerd!

Nog iemand die eerder klein van gestalte was en grootse daden verwezenlijkte, is de laatste Ptolemaeïsche koningin van Egypte: **Cleopatra**.

foto: © history.wikia.org

Zij was de facto heerser over Egypte van 51 BCE/v. Chr. tot 30 BCE/v. Chr. Naast haar vader Ptolemaeus

XII en later haar broers Ptolemaeus XIII en XIV, die laatste twee waren tevens ook haar echtgenoten.

Haar oudste broer vond het niet zo aangenaam dat hij de macht moest delen en probeerde haar van de troon

te stoten (lees: vermoorden). Deze staatsgreep mislukte, waarna Cleopatra bescherming zocht bij de Romeinse dictator Caesar. Deze vurige relatie leidde tot een verstevigde grip op de Egyptische troon en een zoon, Ptolemaeus Caesarion.

Zij en haar zoon waren in Rome toen Caesar vermoord werd, waarna ze teruggingen naar Egypte. Hier wachtte ze op Marcus Antonius die met zijn legioenen op weg was naar het Midden-Oosten. Ook hem verleidde ze, tussen 41 BCE/v.Chr. en 37 BCE/v.Chr. hadden ze samen 3 kinderen, waaronder een tweeling Cleopatra en Alexander. Deze werden gekroond tot vorsten van de door hun vader veroverde gebieden bij diens terugkeer.

Zoals bekend liep het niet goed af met haar, Marcus Antonius wou heersen over Rome, maar Octavianus zag dat niet zitten. Cleopatra steunde haar man (ze waren ondertussen getrouwd) en zo kwam het weer tot vechten. Bij Actium werd hun gezamenlijke vloot verslagen en voor Alexandrië deserteerden hun legioenen naar Octavianus zijn kant.

Cleopatra probeerde eerst nog een huwelijk te regelen tussen zichzelf en Octavianus, maar dit werd door hem afgewezen. Hierna zag noch zij, noch Marcus Antonius, een uitweg waarna beiden zelfdoding deden. Hij door op zijn zwaard te vallen, zij door zich te laten vergiften (vermoedelijk met slangen).

Cleopatra was net wat groter dan 1m50, zij was effectief van kleiner gestalte, maar dat heeft haar niet tegengehouden. Ze heerste over Egypte, had kinderen met Caesar en Marcus Antonius en ze was zowat de knapste vrouw die op dat moment rondliep in het Romeinse Rijk. Als een echte vis zwom ze door de politieke wateren van haar tijd, misschien was haar kleinere gestalte toen wel handig.

Nog enkele namen van ietwat 'kleinere' medemensen die grote dingen deden:

- *Mohandas Karamchand Gandhi*, 1m65, voormalig Indisch politicus en leider van de onafhankelijkheidsbeweging
- *Vladimir Iljitsj Lenin*, 1m65, voormalig leider van de Sovjet Unie
- *Jeanne d'Arc*, 1m56, voormalig bevrijdster van Frankrijk
- *Alexander de Grote*, 1m65, voormalig veroveraar van veel gebieden
- *Amenhotep I*, 1m61, voormalig farao, verantwoordelijk voor de Vallei der Koningen

Muurschrijfsels

“The words of the prophets are written on the subway walls.”

Zo zingen Simon en Garfunkel in hun wereldberoemde *The Sound of Silence*. Of je graffiti nu profetisch vindt of niet, je kan moeilijk ontkennen dat heel Gent werkelijk volgetekend staat met allerhande *street art*. Imposante kunstwerken die hele muren in beslag nemen en obscene tekeningetjes op de achterkant van een verkeersbord - je kan geen vijf minuten rondwandelen zonder graffiti tegen te komen.

Ook de Blandijn ontsnapt er niet aan. Als je ooit les hebt gehad in één van de grotere aula's, klinken de woorden “MELCHIOR JANSSENS FOR PRESIDENT” je wellicht bekend in de oren. Ik heb geen flauw idee wie de heer Janssens zou kunnen zijn, noch weet ik of hij uiteindelijk president werd, maar zijn verkiezingslogan siert nog steeds de rug van menig Blandijnstoel. Verder bestaat het graffiti-landschap van onze campus vooral uit haastig neergekrabbelde memes, namen van studenten en politieke propaganda.

Stoelschrijfsels waren echter niet de enige vorm van graffiti aan de Blandijn. Ik herinner me nog hoe, in mijn eerste jaar, de muren van elk toilethokje volstonden met boodschappen van de bezoekers. Het was alsof je het gastenboek van de sanitaire voorzieningen kon binnenwandelen. Mopjes, poëzie en tekeningen, met kak als rode draad. Ik zou een hele Dilemma kunnen vullen met wat ik daar gelezen heb, maar dat zou niet hetzelfde zijn. Sommige dingen kan je enkel ervaren.

Ik vind het iets ongelooflijk menselijks dat we de nood voelen om onze aanwezigheid te markeren. Een jaar of vijf geleden liep ik door de grotten van Lascaux, tussen de kunst van onze over over overgrootouders. Deze muurschilderingen zijn dan misschien van een groter cultureel belang dan een naam op een toilethokje, ze brengen voor mij dezelfde boodschap in zich. “Hey” zegt de stem op de muur, “Ik was hier. Vergeet mij niet.”

Ik denk dat, zolang we als mensen kunnen vergeten en vergeten kunnen worden, we deze boodschap zullen blijven achterlaten. Ook ik liet destijds wel eens een (grote) boodschap achter op een Blandijntoilet. Daar zat ik dan, als eerstejaartje, afscheid aan het nemen van mijn middagmaal, terwijl ik naar een balpen graaide in mijn rugzak. Met elke letter lijk ik een klein beetje onsterfelijk te worden en het geeft me hoop dat mijn woorden lang genoeg zullen nagalmen om aan de vergetelheid te ontsnappen.

Door **Victor Ysebaert**

OOK ONDER DE GROND IS GENT (W)IJS

Heet, heter, heetst. Afgelopen zomer leek de aanhoudende hittegolf maar geen einde te kennen. Tal van records sneuvelen: we beleefden onder meer de warmste augustusdag en de warmste week ooit sinds de start van de metingen in 1833. Puffen geblazen dus, want meer kan je daar niet aan doen. Of toch?

Je hoofdkussens voor het slapengaan even in de ijskast leggen bijvoorbeeld. Of nog beter: geniet op je zonnige terras van een cocktail met een paar ijsblokjes om het hoofd bij deze hoge gevoelstemperaturen koel te houden. Nochtans moet je weten dat het niet altijd zo evident was om wat ijs te vinden om in je drankje te doen.

Aan een verfrissend ijsblokje raken was in de negentiende eeuw allesbehalve doodsimpel. Daar getuigen de reusachtige ijskoepels in het Gentse nog van. En ver moet je daarvoor niet gaan, want vlakbij de Blandijnberg, meer bepaald in de Sint-Pietersnieuwstraat en Hoveniersberg, vind je in de Gentse ondergrond nog restanten terug van een heuse ijshandel. De rode bolletjes (zie kaart) zijn twee ijskelders die sinds de jaren 1870 dienstdoen als... wel, als koelkast in feite. De koeltechniek zoals wij die vandaag in onze frigo kennen, bestond immers nog niet in die tijd. Dat betekende bijgevolg dat ijs een van de voornaamste koelmiddelen was tot ver in de negentiende eeuw.

De belangrijkste functie van deze primaire koelkast was – je raadt het nooit – zorgen voor koeling, maar niet voor wat je denkt. In tegenstelling tot onze hedendaagse keukenmodellen diende het ijs in eerste instantie voor het fris houden van dranken. Naast herbergen en cafés deed het ook in ziekenhuizen dienst. Dokters gebruikten het ijs voor zijn medicinale werking tegen bepaalde kwaaltjes zoals onder andere ontstekingen en zwellingen. Pas in een latere fase werden eetwaren op het bevroren water vers gehouden. Zo konden de stedelingen vroeger voeding langer bewaren. Daarbij ging het vooral om vlees en vis, maar ook om zuivelproducten en zelfs ijscrème. Niet zozeer voor bederfbare waren dus, maar voornamelijk om dranken te koelen.

Foto: © Bressers architecten

Ik hoor het je al denken: waarom was dat ijs nu eigenlijk op de Blandijnberg aanwezig? Wel, in het laatste kwart van de negentiende eeuw trok de Oostendenaar François Donny (zie foto) naar Gent en hij richtte er een brouwerij en limonadebedrijf op. Hoewel Donny aanvankelijk een begenadigd kunstliefhebber en -schilder was, schopte hij het in zijn latere carrière tot hoogleraar scheikunde aan onze alma mater. Daar ontwikkelde hij ook een passie voor de voedingsleer. Zo kwam hij onder meer terecht bij het onderzoeken van vloeistoffen. En dat leidde op zijn beurt tot een unieke creatie: het mineraalwater “Blandin” dat in zijn eigen brouwerij vervaardigd werd. Die naam was niet willekeurig gekozen: voor het productieproces putte Donny grondwater uit de Blandijnberg.

Francois Donny (Foto: © UGent Memorie)

Aangezien de brouwer veelvuldig van het ijs gebruikmaakte, liet hij het in grote hoeveelheden aanvoeren. Dat gebeurde vanuit Noord-Europa en meer bepaald vanuit Noorwegen, omdat het Scandinavische land een van topkwaliteit leverde van kristalhelder natuurijs. Eens het in België aankwam, werden de gigantische ijsblokken via de waterwegen tot op de Muinkkaai gebracht. Arbeiders laadden de karren vol (zie foto) en voerden ze via een ondergronds gangenstelsel naar twee grote ijskelders. Dankzij hun isolerende functie kon het ijs daar het hele jaar door bewaard worden. Dat was voornamelijk in de zomer uitermate nuttig.

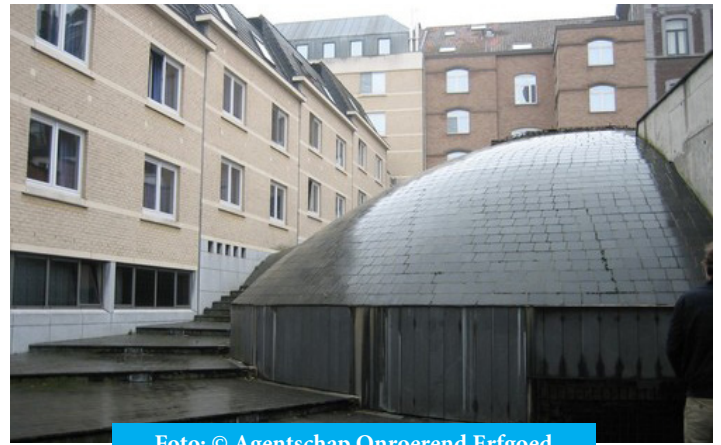

Foto: © Agentschap Onroerend Erfgoed

Foto: © VRT NWS

De beide ijskelders palen aan bij het Emaüs kasteeltje (zie foto) waaraan de brouwerij en limonadefabriek trouwens haar naam dankt. Op het opschrift stond het volgende te lezen: “Brasserie et Glacière du Petit Château d’Emaüs”. Aangezien de kelders van zo’n kolossale grootorde waren – ze zijn heden ten dage de grootste van Europa – bevinden ze zich in de hogergelegen flank van de Blandijnberg waarin ze bijna volledig ingegraven zijn. Deze opmerkelijke bouwtechnische realisaties kenmerken zich door een inhoud van elk minimum tweeduizend kubieke meter en een diameter van 10 meter in de kleinste en maar liefst 15 meter in de grootste.

In 1961 hield de brouwerij uiteindelijk op te bestaan. Hoewel de ijskelders dus al lange tijd niet meer in gebruik waren, werden ze op het einde van de vorige eeuw weer ontdekt. De koepels kwamen bloot te liggen door de bouw van studentenkoten op de site Hoveniersberg. Intussen zijn ze volledig gerestaureerd en zijn ze als monument beschermd. Wil je deze merkwaardige constructies eens bezichtigen? Dat kan, maar ze zijn enkel te bezoeken met een stadsgids omdat ze tegenwoordig op privéterrein liggen.

Foto: © Agentschap Onroerend Erfgoed

Gelukkig zijn er nog andere plaatsen in Gent waar je restanten van het ijzige verleden kan bewonderen. Zo is een bezoekje aan het Rabot ook een aanrader. Sinds het midden van de negentiende eeuw deed het – naast onder meer kruitmagazijn, waterpoort en sluis – dienst als ijskelder waarbij het ijs via de grachten aangevoerd werd.

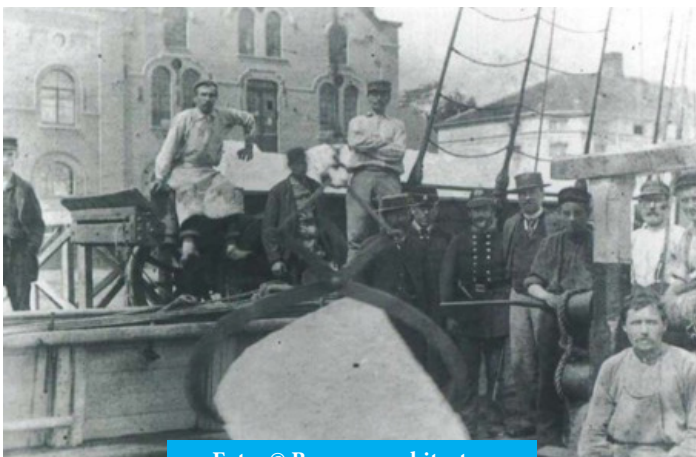

Foto: © Bressers architecten

Chocolate chip cookies

Ingrediënten

160 gram suiker

175 gram boter

1 ei

250 gram patisseriebloem

50 gram chocolate chips

Zit je naar iets zoets te snakken?

Kom, laten we koekjes bakken!

De ingrediënten die ik noem,
zijn suiker, boter, ei en bloem.

Wat chocolate chips en veel geduld:
daarmee raakt je maag gevuld!

Smelt de boter op het vuur,
kies een lage temperatuur.

Is de boter mals en zacht?

Dan wordt die in een kom verwacht!

Doe er dan de suiker bij
en meng het tot een mooie brij.

Het ei ligt al een tijdje klaar.

Voeg het toe en roeren maar!

Bereidde je dit alles voor?

Klop dan ook de bloem erdoor.

De chocolate chips als laatste dan,
en alles loopt mooi volgens plan.

Neem het deeg nu in de hand
en kneed het goed aan elke kant.

Hou je dit een poosje vol,
dan wordt het vast een mooie bol!

Schuif de bol de koelkast in:
daar heeft die het vast naar z'n zin.

Als je hem daar een uurtje laat,
krijg je het beste resultaat.

Neem het deeg er dan weer bij
en maak wat plaats op tafel vrij.

Rol het deeg maar uit en mik
op een halve centimeter dik.

Kies je lievelingssjabloon:
steek koekjes uit, verzorgd en schoon.

Leg ze op een bakpapier:
de oven in voor een kwartier.
Zet die op honderdtachtig graden
om de koekjes niet te schaden.

Zijn je baksels helemaal gaar?
Proficiat! En nu smullen maar!

QUEESTE NAAR DE VOLMAAKTE CHOCOLADEKOEK

Iedereen eet wel eens een boterkoek. Sommigen doen het zonder voorbedachte rade: “ze liggen zondagochtend gewoon op tafel.” Anderen doen het omdat ze het lekker vinden. Maar slechts enkelen doen het uit pure noodzaak, uit boterkoeklust (a strong desire to consume boterkoeken). Ik hoor bij die laatsten. De boterkoeklust kreeg me vrijwel direct in zijn greep. Het gebeurde als kind, toen ik voor het eerst de goddelijke sensatie van het krokant gerezen bladerdeeg proefde. Nu, 20 jaren later, draag ik met trots de titel boterkoekioloog met een eredoctoraat in de superieure soort der boterkoeken: de chocoladekoek.

Voor mij bestaat er dan ook één missie: de perfecte chocoladekoek vinden in Gent. Met veel eerbaarheid en een objectieve stem doe ik verslag van mijn zoektocht, want ik geloof dat ze ons allen aanbelangt.

Laat ons beginnen in de **Carrefour Express Gent Sint Lievenspoort**. Binnenkomen in de winkel schept niet meteen grootse verwachtingen. Het ruikt er niet naar chocoladekoeken maar naar verzadigde beerput. Ook de radio was niet bepaald een welkomstcomité: blijkbaar zijn 10 000 mensen vandaag besmet met iets wat lijkt op griep. De chocoladekoeken in kwestie lagen in glazen, verlichte bakken, samen met enkele fruitvliegjes. Ze waren niet goedkoop en toch opvallend gemakkelijk te stelen, alweer een kleine test van de heer...

Toch was ik aangenaam verrast. De buitenlaag van de boterkoek was goudbruin, en de schilfers bladerdeeg die ervan vielen waren groot en stevig. De kern van de chocoladekoek was iets minder knapperig - het had eerder de textuur van een zachte dweil, maar dan wel een dweil die naar chocoladekoek smaakt. Gelukkig waren de twee chocoladestaven breed en intens van smaak. Zelfs mocht het deeg naar dweil smaken zou de chocolade overheersen.

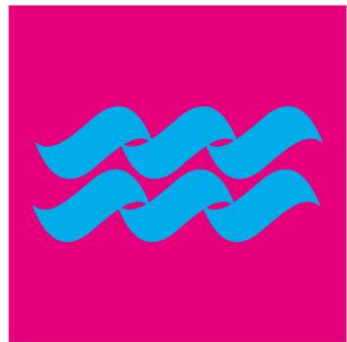
Misschien was de ervaring beter geweest mocht ik 's ochtends gekomen zijn, als ze warmgebakken en halfgesmolten waren. Toch ben ik tevreden van de chocoladekoek, en verdienen ze een totaalscore van **6/10**. Dat is veel, want ik ben een expert. Volgende maand bezoek ik de cafetaria van Blandijn, op hoop van zege, in de naam van de chocoladekoeken, de boter, het heilige deeg, amen.

Doorbakken groeten,

Yumi (Boterkoekioloog en eredoctor chocoladekoeken)

JEKA

Een ode aan Filo van een ex-Blandino

“Ja maar Filologica is anders!” is het eerste wat ik zeg wanneer mensen aan mij vragen of ik in een vereniging zit. Niet alleen omdat we geen “echte” doop hebben en niemand verplichten om “ik ben een domme schacht” te roepen. Niet omdat wij wel een mooi lintje hebben, evenals het gezelligste stamcafé van Gent. Filo is gewoon anders. We houden wel van een beetje drama, maar we zijn de chillste mensen op aarde. We zijn creatief, veel te extrovert en waarschijnlijk te luid, maar we maken ook tijd voor lange gesprekken met de stillere waters. We gebruiken ons talig talent voor het goede doel en ondanks dat alles doen we niet uit de hoogte, ook al hebben we daar alle redenen toe. We zijn pretentius en we weten het, wat het eigenlijk alleen maar erger maakt. En we zien Filo allemaal doodgraag.

Oké, ik weet dat ik overdrijf als ik zeg dat ik bijna alles te danken heb aan Filologica. Maar denk er maar eens over na. Vriendengroepen worden misschien wel gestart in de klas, maar ze worden gevormd op een Filo-activiteit. Prétje voor de openingsfuif, elkaar zat terug naar kot brengen na een cocktail-avond, da's bonding. Maar ook voor elkaar gaan supporteren op het Landjuweel, samen studeren in de Kelder en lekker zweten tijdens Filologica. (Dat laatste heb ik vooral van horen zeggen.) En zonder al die mogelijkheden om vriendschappen te versterken, had mijn leven er waarschijnlijk helemaal anders uit gezien nu. Dus ja, als ik het heb over hoe belangrijk

Filo is voor mij, is het echt niet allemaal gezever. En ik denk dat er wel een aantal mensen zijn die zich hierin zullen herkennen.

Dat ik nog steeds “we” kan zeggen als ik het heb over Filologica, spreekt volgens mij ook boekdelen. Na twee prachtige jaren rond te struinen op de Blandijn, en een mooi paar bindende voorwaarden, heb ik mijn geliefde berg moeten verlaten om Sociaal Werk te gaan studeren. Maar ik ben niet alleen. De vice-preses is een mede-partyvelder, en zelfs onze eigenste scriptor is officieel geen Blandino meer. Maar dat doet er niet toe. We voelen ons nog steeds even goed thuis op de Blandijn en bij Filo als altijd. Want Filologica is een familie! (met echt belachelijk veel incest).

Ik denk dat ik mijn punt wel heb gemaakt. Danku Filo voor de twee afgelopen korte maar krachtige jaren.

Oké, ik ga mezelf hier tegen houden, voor ik echt té melig wordt.

Hoewel...

Eens een Filokindje, altijd een Filokindje! Pardon my cliché.

Maral Mesghali

Een eerlijke recensie: Rupi Kaur's shortpoetry

Als je aan short denkt, denk je aan Rupi Kaur. Deze schrijfster werd beroemd met haar korte gedichtjes, vooral op Tumblr en op Instagram, en is wereldwijd doorgebroken met haar debuut 'Milk and Honey'. Als je geen poëzielezer bent (no judgement here, ik lees nu ook niet bepaald Shakespeare in mijn vrije tijd), kan je Rupi Kaur kennen van de memes als satire op haar shortpoëzie:

I
Was looking like
a Snack
but you were on
a
diet
-Rupi Kaur

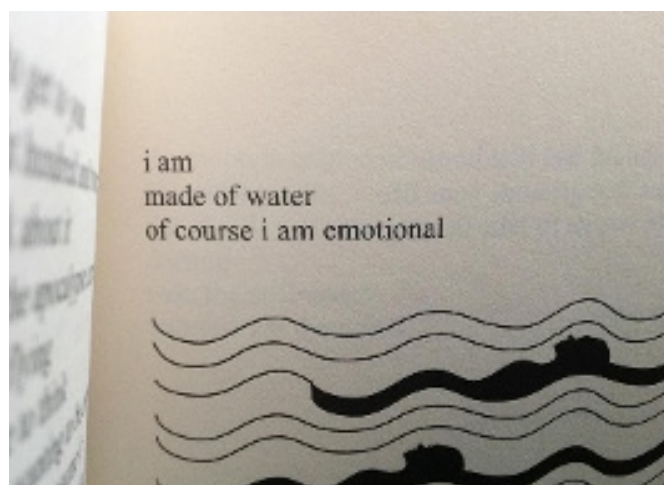
👍 Damn

Nu, ik ga eerlijk zijn, 'Milk and honey' kwam uit in 2014, en mijn tedere 14-jarige zieltje dacht dat het wel een goed idee zou zijn om 15 euro te spenderen aan de mooie cover. Bij deze wil ik graag een boodschap nalaten aan 14-jarige ik in het verleden: spendeer geen 15 euro gewoon omdat iets een mooie cover heeft en een beetje insta-fame. Later, wanneer je een arme student bent, zal je je dat beklagen. Het boek is mooi, daar niet van, maar het heeft misschien met moeite 3000 woorden in totaal. Ik heb losjes papers geschreven van meer woorden en die gratis en voor niets geüpload op Ufora.

Naast de kwantiteit, is ook de kwaliteit niet top, maar dat had je wellicht wel al afgeleid uit de toon van de inleiding. Om mijn mening te staven (als academici moeten we toch ergens een referentie gebruiken), analyseer ik hieronder enkele shortpoems.

Disclaimer: ik heb sindsdien, arme student zijnde, 'Milk and honey' tweedehands verpatst om er toch nog iets aan te hebben. Appreciate the grind, please. Ik kan het originele boek dus helaas niet als bron gebruiken voor dit onderzoek: de vermelde poems hieronder zijn dan ook het resultaat van een snelle google search en Rupi Kaur's instagram. Ik wil graag kort benadrukken dat dit geen goed plan is wanneer je daadwerkelijk een paper probeert te schrijven in taal- en letterkunde (@eerstejaars: some valuable advice). Nu, laat ons verdergaan naar de uitgebreide analyse:

Voorbeeld 1: 'i am/ made of water/ of course i am emotional'- Rupi Kaur

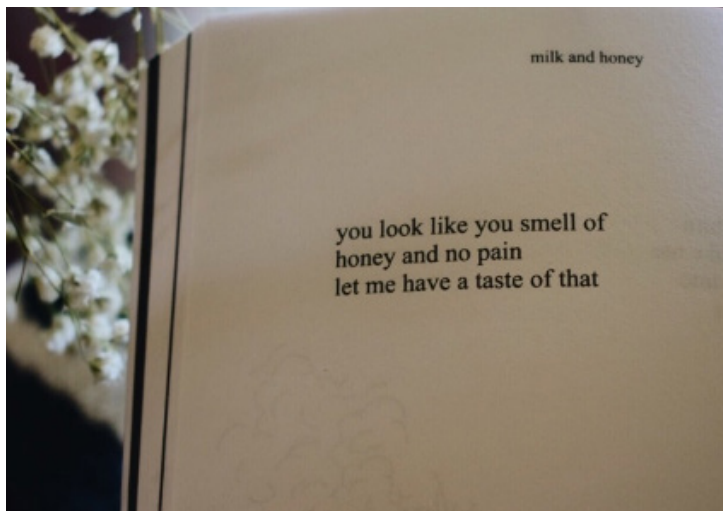

Nu, ik begrijp de minimalistische ondertoon, maar je hebt minimalisme en je hebt geen moeite doen, en ik vind dat hier de grens maar vaagjes is.

Allereerst: geen hoofdletters. Ja, het is een beetje Rupi Kaur's ding om geen hoofdletters te gebruiken, but also: why? Telkens opnieuw begin ik te lezen en denk ik: wacht wat? Waar begint de zin? Waar zijn de hoofdletters? En uiteraard is ze niet de eerste of enige om hoofdletters te skippen (denk ik toch. Geen uitgebreid onderzoek werd gedaan. Opnieuw: neem hier geen voorbeeld aan in je papers!), maar spelling is er om een reden, mannen. Je kan de spelling bewust breken in naam van de artistieke vrijheid, maar voor een gedicht van ochere drie zinnnetjes vind ik dat toch een brug te ver.

Ten tweede: geen enkele logische relatie tussen de zinnen? Ik ben gemaakt van water, uiteraard ben ik emotioneel... Hoezo? Wat heb ik gemist? Ik ben student taal- en letterkunde, uiteraard ben ik een brandweerman. Allez, excuseer? Oké, je hebt regen en tranen als literair symbool voor droefheid, maar dan is het ook gewoon een vrij doodgetrapte trope, wat het gedicht niet meteen beter maakt.

Voorbeeld 2: 'you look like you smell of/ honey and no pain/ let me have a taste of that'

Laat ons beginnen met een applaus: een woord uit de bundeltitel zit in het gedicht. Wow. Daar eindigt dan ook het wow-gevoel van dit gedicht. Ten eerste: 'you look like you smell of honey'. Wat? Ik apprecieer de synesthesie die erin is gepropt, maar ik vraag me ook intens af hoe je aan iemand ziet dat die naar honing ruikt. Ik bedoel maar: honing? Is de jij-figuur Winnie De Pooh? Wie ruikt er naar honing???

Dan volgt 'you smell of... no pain'. Nu, ik weet ook niet hoe pijn ruikt. Misschien is het omdat ik al naar pijn ruik sinds ik op de Blandijn rondloop. Misschien hangt daar altijd al pijn in de lucht, nu nog meer sinds we weer naar code rood gaan (ik mis de geur van pijn nu al...). Maar deze zin betwist dan weer dat de jij-figuur Winnie De Pooh is. Winnie, in een bos met types als Iejour (ja, ik heb de spelling opgezocht, en ja, het was zo. Ik ben even verbaasd als u, beste lezer)... Ik zeg niet dat Winnie pijn kent met zulke figuren, maar Winnie kent pijn, oké.

Dat brengt ons bij het einde van dit gedicht: 'let me have a taste of that'. Nu, opnieuw een vage synesthesie, maar hey, het was een poging. Ik apprecieer een vampier-referentie net zo hard als iedereen, met dank aan Bram Stoker. Maar het feit is wel dat de jij-figuur naar honing ruikt, en niet naar bloed. De ik-figuur wil Winnie De Pooh opeten? Dat is niet eens kannibalistisch, dat is gewoon triest.

Nu, we hebben in deze recensie slechts twee voorbeelden geanalyseerd, maar deze Dilemma-editie focust op short, en we kunnen deze twee voorbeelden wel extrapoleren naar de rest van de bundel (opnieuw, geen goed advies voor jullie eigen papers!). Samengevat: de gedichten zijn kort. Ik zou graag zeggen 'ook krachtig', maar dat is op zijn zachtst gezegd betwistbaar. Dus: ze zijn kort. Mocht je ooit een gedicht vanbuiten willen leren om indruk te maken op een flirt, dan is Rupi Kaur the place to be, want veel studeerwerk zal het niet zijn. Er is echter geen succes gegarandeerd: de gedichtjes zijn zo vaag, grote kans dat je flirt ervandoor gaat omdat je een tikkeltje crazy overkomt. Meer valt er over deze short poetry niet te zeggen: mijn mening is duidelijk. Je hoeft het niet met me eens te zijn: lees ze gerust zelf. Op dertig seconden ben je toch door de bundel. Maar zeg niet dat ik jullie niet gewaarschuwd heb!

Ineke Barbaix

Katherine Mansfield: Moeder van het Kortverhaal

In een ver verleden, toen zowel de dieren nog spraken, en er nog niemand wakker lag van één of andere treiterende pandemie, werd ik als eerstejaartje zachtjes (lees: KEIHARD) ondergedompeld in het bad der Engelse literatuur. Het vak schotelde ons een royale portie proza voor, met name 'short stories', en ondanks dat alles keurig uitgelegd werd aan de hand van Salinger, Rushdie, Lovecraft en Hardy, werd de spits misschien het mooist afgebeten met Mansfield. Katherine Mansfield. Rusteloos maar teder, kritisch maar vergevingsgezind, kort maar krachtig (pun intended). Wie is deze dolle schrijfster? Waarom is ze de moeite om gelezen te worden? Waarom zou ik niet gewoon Netflix kijken? Keep reading.

Kathleen Mansfield Murry zag het levenslicht in 1888, Nieuw- Zeeland. Nog voor ze 20 werd, verliet ze haar thuishaven voor Londen, op dat moment de culturele stad bij uitstek. Ze was vastberaden om schrijfster te worden en dat werd ze ook. Tot haar contacten in Londen behoorden andere penvoerders zoals Virginia Woolf, D.H. Lawrence en E.M. Forster en ook onder deze grote namen viel ze op. Naast haar vlotte pen had Mansfield immers een heel turbulent leven. Haar rusteloze karakter kon wel eens bruut overkomen bij kennissen en de afwisselende seksuele relaties die ze had, leverden een gespannen relatie met haar ouders op. Ze bleef een onbezweken ziel. Haar tuberculosediagnose op 34-jarige leeftijd remde haar niet af, maar gaf haar juist een boost om haar literaire productie kracht bij te zetten. She wasn't your sweet and posh English girl. Deze persoonlijke eigenschappen gaven haar werk dan ook een excentrieke touch.

"Risk anything! Care no more for the opinion of others ... Do the hardest thing on earth for you. Act for yourself. Face the truth."

Haar intense belevenissen leken evenwel de bron te zijn voor vele verhalen. De thema's, personages, locaties en zelfs woordenschat zijn enkele van de vele elementen die een spoor van Mansfield en haar vaderland lijken te bevatten. Gespannen gezinssituaties, de bevraging van traditionele genderrollen, losse maar ook oprechte liefdesverhoudingen, vaak met een diepgravende of zelfs kinderlijke blik op het alledaagse. Mansfield schreef het allemaal. Ze was een veelzijdig persoon met de

eigenschap om van de kleinste momenten een rakend relaas te maken. Haar kortverhalen bevatten vaak geen gestructureerde plot of bloedstollende passages maar laten zich eerder kenmerken door een gevatte observatie van een klein moment dat op het eerste zicht onbenullig lijkt maar toch een aandoenlijk keerpunt in zich heeft. Er ligt een grotere focus op de personages en hoe ze zich tot elkaar verhouden, wat vaak een uitgesproken sfeer of sterke band scheidt. Deze kleine schetsen laten zowel het mooie, het lelijke als het absurde van ons dagelijks leven zien.

What can you do if you are thirty and, turning the corner of your own street, you are overcome, suddenly by a feeling of bliss—absolute bliss!—as though you'd suddenly swallowed a bright piece of that late afternoon sun and it burned in your bosom, sending out a little shower of sparks into every particle, into every finger and toe? . . .

Mansfield is echter zelden heel direct. Gevoelens, spanningen maar zeker de meervoudige toon worden nooit zomaar kant en klaar geleverd. Suggestieve details en implicerende bewoordingen hinten naar de diepere kwesties in het ogenschijnlijk simpele narratief waarin een emotioneel pakket schuilgaat. Haar symbolistische aanpak sterkt haar hierin als ze de meest gewone voorwerpen en alledaagse werkelijkheid met meerdere lagen betekenis verft.

“The windows of the drawing-room opened on to a balcony overlooking the garden. At the far end, against the wall, there was a tall, slender pear tree in fullest, richest bloom; it stood perfect, as though becalmed against the

hoe ieder zijn eigen realiteit vormt. Dit is één van Mansfields troeven om zowel de rakende tederheid, intense spanningen maar ook grappige banaliteiten weer te geven die haar scenes kenmerken.

“In the afternoon the chairs came, a whole big cart full of little gold ones with their legs in the air. And then the flowers came. When you stared down from the balcony at the people carrying them the flower pots looked like funny awfully nice hats nodding up the path. Moon thought they were hats. She said: “Look. There’s a man wearing a palm on his head.” But she never knew the difference between real things and not real ones.”

jade-green sky. Bertha couldn’t help feeling, even from this distance, that it had not a single bud or a faded petal. Down below, in the garden beds, the red and yellow tulips, heavy with flowers, seemed to lean upon the dusk. [...]

And she seemed to see on her eyelids the lovely pear tree with its wide open blossoms as a symbol of her own life.”

De modernistische technieken zijn haar niet vreemd en deze past ze ook meesterlijk toe. De manier hoe ze speelt met point-of-view of focalisatie geeft misschien nog het meeste kleur aan haar vertellingen. Soms lees je een web van gedachten doorheen elk personage, soms een heel persoonlijke ervaring van één enkel karakter. We krijgen inkijk in de dan eens warme, dan weer onbeheerste denkwereld die toont

Waarom zou je je nu aan Mansfield wagen? Een plot die je van de spanning een tremor en 5 liter aan okselvijvers zal bezorgen, is misschien niet meteen aan de orde. Toch heeft Mansfield een collectie verhalen bij elkaar geschreven die niet enkel technisch, maar ook inhoudelijk heerlijk is om te lezen. Ze geeft de kleinmenselijke emotionele spanningen weer die in velen van ons omgaan. Peuters, tieners, volwassenen en ouderen; iedereen komt wel eens aan bod. Weinigen boetseren het kleine nietszeggende moment tot zo’n gevoelige vertelling die steeds weer een nieuw stukje lijkt in het menselijke mozaïek.

Gouden en rode lichten. Emotievolle jazz. En Tom Lanoye zijn stem. De sfeer is zwoel en prachtig heftige woorden hangen zwaar in de lucht. Passie trekt ons mee in de wonderde wereld van Lanoye's woorden. Hij weet dit, maar je merkt het niet. Hij gaat op in het ritme, en vraagt om meer, meer, meer van de muzikale talenten rechts en links van hem. Cimbalen contrasteren scherp tegen zijn lage stem. Ik vergeet te kijken waar ik ben, vergeet dat mijn voeten niet even warm zijn als de hete adem van literatuur in mijn nek. Net wanneer ik denk dat ik samen met de luchters de lucht in ga zweven, laat Lanoye ons los, en landen we zachtjes, en dan met een klap weer in park Den Brandt.

In het moment dat hij een slok water neemt, kom ik op adem en kan ik mijn opwindung uiten in applaus. Vijf seconden later word ik weer de lucht in gekatapulteerd. Pure verbazing is het enige dat mij wakker houdt. Pure verbazing om het feit dat deze man bestaat en dat al dit talent in hem gebundeld zit. Pure verbazing om het feit dat de zwarte glinsterende Fedora die schuin op zijn hoofd staat, hem nog meer allure geeft en niet gewoon zijn geloofwaardigheid aantast.

Drie korte fragmenten later ben ik klaar voor een staande ovatie. Ik ben de enige. De rest schijnt recht te staan om te vertrekken. Ik roep, ik gil. Maar niet luidop. Ik klap. Wel luidop. Hopelijk luid genoeg om het te laten horen tot helemaal van voor, luid genoeg om anderen recht te laten staan, niet tegen de kou, maar om het vuur te bejubelen dat Lanoye aansteekt in elke woordenliefhebber in ons.

Maral Mesghali

foto: © www.groene.nl

Game corner...

Red Dead Redemption 2

Het bonzende hart voelen kloppen in je keel terwijl je vingers dansend naar je revolver zakken, oog in oog met één of andere bedenkelijke cowboy die je overhoop wil knallen. Het romantische Wilde Westen in een notendop. En ook dat is Red Dead Redemption 2, maar dan zonder de soundtrack van Ennio Morricone. En toch is deze game méér dan een stereotype beleving van de doorsnee westernervaring.

De game mikt niet enkel op bankjes beroven en boefjes neermaaien, maar ook op een zekere slow-paced ontdekking van een **GI-GAN-TISCH** grote en springlevende wereld. Er wordt je een milieu voorgeschoteld waarin quasi alles mogelijk is: schieten, jagen, paardrijden, de wildernis ontdekken, kamperen, pintelieren, koffie maken, je merrie borstelen, noem maar op. Het is echter vooral de spontane manier waarop dit alles gebeurt dat de wereld zo levend doet aanvoelen.

Verder is ook alles tot in de puntjes afgewerkt met een scherp oog voor detail. Geloof het of niet, maar de edele delen van je paard zetten uit naargelang de temperatuur van je locatie... Naast deze uitzonderlijke wereld zijn ook het diepgravende verhaal, de bulderende soundtrack, de visuele afwerking, etc. allemaal elementen die deze game tot een meesterwerk in de gameschiedenis hebben gemaakt.

TRY IT.

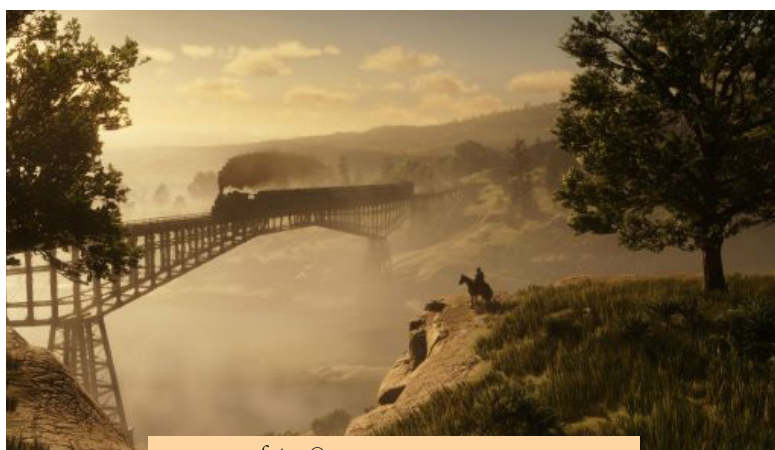

foto: © www.pcgamesn.com

Axel Leplae

Minecraft

Minecraft: om het spel kort en bondig te omschrijven moet je enkel maar de naam lezen. 'Mine' staat voor het ontginnen van grondstoffen en 'craft' staat voor het maken van gereedschap en infrastructuur. Dit is wel erg in een notendopje gewrongen. Minecraft is ook oneindige fantasie en iedere nieuwe wereld die je start, wordt volledig vanaf nul gegenereerd, wat voor heel wat nieuwe avonturen zorgt.

Wat is het doel van het spel? In principe is er geen (behalve dan de Enderdraak doden, maar daarna kan je nog steeds verder spelen); je doet gewoon wat je zelf wil, al is het huisjes bouwen of grote ingewikkelde constructies maken waarmee je gemakkelijk aan bepaalde grondstoffen komt.

Het is een spel voor jong en oud, voor mensen met veel en weinig tijd. Er bestaan ook een heleboel online servers waar je verschillende minigames op terugvindt, al dan niet gebaseerd op reeds bestaande games of films (een voorbeeld hiervan is the Hungergames). Minecraft kan je vergelijken met LEGO; blokjes waar groot en klein mee spelen. Of neem rule 34 (NSFW), als het bestaat, bestaat er wel een versie van in Minecraft.

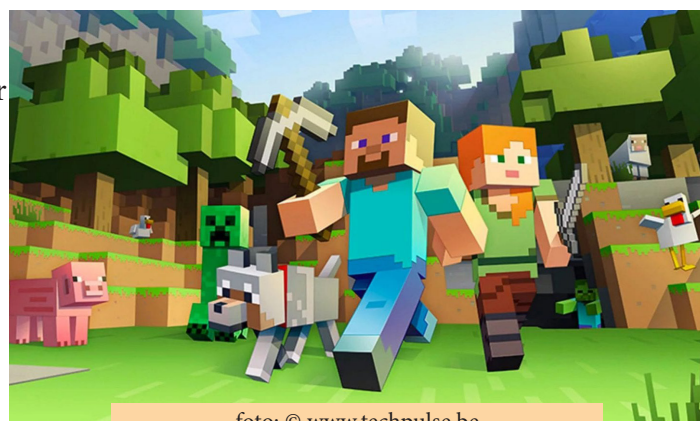

foto: © www.techpulse.be

Ewout Duhamel

Outer Wilds

Outer Wilds is simpelweg een staaltje kunst. Je kruipt in de huid van een semi-aquatisch wezen met zes ogen, het ras dat op de planeet Timber Hearth woont. Je doel? Het mysterie van het zonnestelsel ontrafelen...

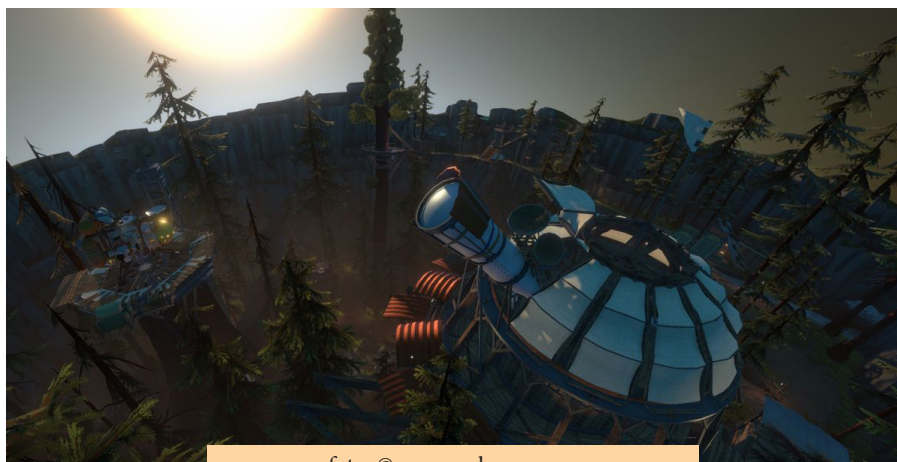

foto: © www.polygon.com

Wat Outer Wilds zo onderscheidt, is de perfecte blend van allerlei elementen die elkaar aanvullen. De prachtige visuele uitwerking en de muziek dragen bij tot de individuele sfeer van elke planeet. Zo ontwaak je in het begin van het spel bij een kampvuur op Timber Hearth waar je de mogelijkheid hebt om marshmallows binnen te werken. Dat geeft een gevoel van comfort en rust. De planeet Dark Bramble daarentegen, doet je wegrekken naar je moeder.

De overkoepelende emotie doorheen de hele ervaring is echter nieuwsgierigheid, de drang om meer te weten, om alles verder uit te pluizen. En dat gebeurt niet vanzelf – het indrukwekkende aan Outer Wilds is dat het spel jou niet zal zeggen waar je heen moet of wat je moet doen. Het is de taak van de speler om conclusies te trekken en keuzes te maken. Tot je begrijpt wat je te doen staat. Dus ga nu maar: voor jou ligt een universum dat smeekt om verkend te worden.

Anna Faelens

The Witcher 3: Wild Hunt

Om de Witcher 3: Wild Hunt een goede game te noemen, is een understatement. De Witcher 3 is geen game meer, maar een echte following. Het is niet voor niets de beste game van het decennium.

Wat de game zo goed maakt is het feit dat jij de keuzes maakt. Jij als speler kiest wat het hoofdpersonage zegt, doet en leert. Jouw keuzes kunnen het verhaal in een compleet andere richting sturen. Help je een monster, terwijl je gezworen hebt ze te vermoorden? Alles kan, en alles mag. Naast de keuzes heb je ook een fenomenale open world waar je jezelf kunt verliezen. De wereld is een personage an sich. En met de emotionele achtergrondmuziek wil je gewoon niet meer buiten komen tot je de game hebt uitgespeeld (en speel de DLC's!).

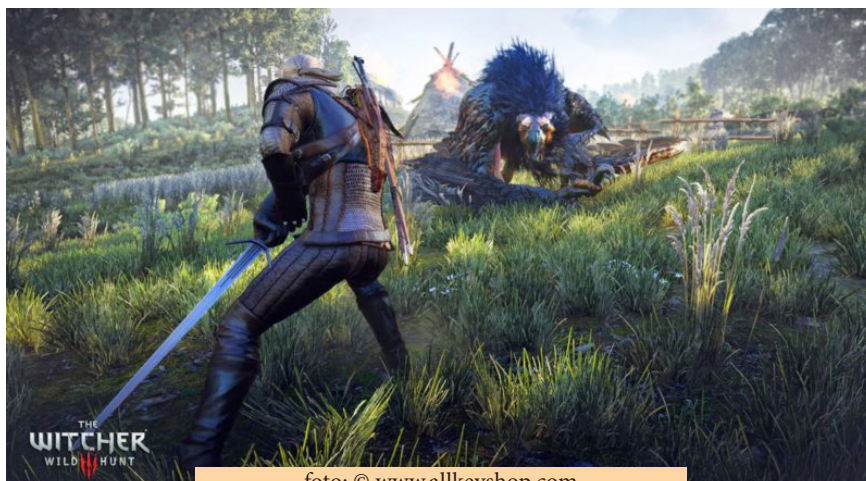

foto: © www.allkeyshop.com

Ons hoofdpersonage is Geralt, een heks, een gemuteerde monsterjager die de wereld van ongedierte en monsters redt. Dus jouw doel in het spel is grotendeels monsters vermoorden, maar daar blijft het niet bij. In the Wild Hunt zoek je namelijk naar je verloren “dochter” Cirilla, die je samen met de tovenaars Yennefer groot bracht. Veel meer over het plot wil ik niet kwijt: ondervind het zelf. Teleurgesteld zul je niet zijn.

Pieter Stalpaert

Animal Crossing: New Horizons (Nintendo Switch)

De dagen van gamen om aan de verantwoordelijkheden van volwassenheid te ontsnappen zijn voorbij. In Animal Crossing: New Horizons zetten dagelijkse taken zich voort, maar dan... digitaal!

Je begint een nieuw leven op een tropisch eiland onder het dictatoriale regime van de kapitalistische wasbeer Tom Nook. Je koopt een huis (een droom die in het echte leven niet voor onze generatie is weggelegd) en verrijkt je eiland met musea, winkels en verschillende flora en fauna, allemaal onder de constante druk van je hypotheek (Whoo adulthood!).

foto: © essentiallysports.com

Meer dan in het echte leven, trek je eropuit in de wildernis om nieuwe dierlijke buurtbewoners te vinden en om de diepste diepten van de oceaan af te speuren naar nieuwe ditjes en datjes voor op je eiland. Het spel heeft niet de allure van personages als Geralt en Yennefer (The Witcher), maar al snel raak je gehecht aan de super schattige eilandbewoners, (ja, ook die gemaskerde dictator) die in de verste verte niet lijken op je ambetante kotburen. Het is een vrij simpele game, waarin de creativiteit van de speler centraal staat en waarin je dus, met het verstand op nul, op avontuur kunt gaan zonder je quarantaine te verbreken.

Anouk de Visser

Standaard
Boekhandel

recensie

falling

Al sinds ik als klein manneke DE trilogie van de eeuw heb gezien, zijnde The Lord of The Rings natuurlijk, ben ik fan van Viggo Mortensen, de held die Aragorn vertolkt. Ik kan me tot op heden geen andere man inbeelden die de verwilderde ranger met zijn mysterieuze aura even goed zou kunnen spelen. Maar Mortensen is veel meer dan the King of Gondor. Naast andere magnifieke rollen als in Eastern Promises, The Road, en Captain Fantastic, is hij ook schilder, componist, poët, fotograaf, inspirerend spreker, en sinds kort... regisseur! Met zijn debuut Falling, waarin hij ook zelf meespeelt, kwam hij 18 oktober aanzetten op Film Fest Gent om daarbij zelf in de zaal aanwezig te zijn en achteraf een Q&A te houden met het publiek. Daarbij kreeg hij, net voor de film begon, nog eens de Joseph Plateau Honorary Award overhandigd (hij zei op z'n beste Nederlands: 'dankjewel'). Nu dus: wie heeft 2 duimen en was daar ook aanwezig? **JUIST! IKKE!**

foto: © www.filmfestival.be

Toch toont Mortensen allesbehalve een stereotiep zwart-witbeeld. Wanneer je al snel een afkeer zou krijgen van Willis' agressieve houding en vuilbekte taal, wordt hij op zekere momenten toch getoond als 'maar' een mens. Ook John, die de kalmte zelf belichaamt, houdt zich niet altijd aan deze beheerste zelfdiscipline. Niemand is perfect en de familiespanning is dan ook enorm gekleurd. Subjectiviteit en relativiteit zelf zijn enkele rode draden doorheen de film. Zowel de dementerende Willis alsook John hebben hun eigen invulling van het verleden. Wat Mortensen benadrukte na de film, wordt ook gezien op het scherm: in tegenstelling tot wat we vaak geloven, zijn herinneringen niet zomaar vaste feiten waaraan men terugdenkt. Het zijn ervaringen, impressies, en gevoelens. Met vaak korte atmosferische beelden en inspringende shots, versterkt het camerawerk deze stelling subliem.

Heel beknopt, waarover gaat Falling? Wat op de voorgrond wordt gebracht is de spanning tussen John (Viggo Mortensen) en zijn vader Willis (Lance Henriksen). Omdat John homoseksueel is, maar Willis een sterk en koppig conservatief karakter heeft, krijgen we een stroeve vader-zoonrelatie te zien. De dementie waaraan Willis meer en meer lijdt, maakt de dingen er daarbij niet gemakkelijker op. Maar het verhaal toont ook een groter geheel. Deze confrontatie beperkt zich niet tot deze twee, maar zet zich verder in de hele familie. Zo gaat de bal aan het rollen.

foto: © www.screendaily.com

Zonder al te veel te verklappen: zowel Henriksen als Mortensen bewijzen uit welk houtje ze gesneden zijn. Er komt geen dramatisch voorval aan te pas, vetgemest met krokodillentranen en een happy ending waarbij iedereen hand in hand door een bloemenveld huppelt, noch dreigt de film al te zwaarmoedig te zinken. We krijgen het zoals het is. Bittersweet. Maar ook de jongere generatie van acteurs doet het niet min. Sverrir Gudnason, Hannah Gross, en de 4-jarige Grady McKenzie lieten zich ook van hun beste kant tonen, samen met nog tal van andere acteurs. IJzersterk acteerwerk is de leuze hier.

Zoals al werd gehint, verduidelijkte Viggo zelf heel wat tijdens de Q&A. De vragen die op hem werden afgevuurd, zij het soms wat oppervlakkig, werden toch voorzien van een uitgebreid en interessant antwoord: hoe de film tot stand werd gebracht, zijn anekdotes met cast & crew, de diepere lagen van het relaas. Hij beklemtoonde echter dat het zijn voornaamste doel was om een verhaal te brengen waar iedereen zich wel op een bepaald punt mee kon vereenzelvigen.

Hij wil je dat je je het verhaal eigen maakt, dat het 'jouw verhaal' wordt, zodat ieder er zijn eigen mening, interpretatie en gevoel bij kan hebben. En dat werkte ook. Iemand in de zaal bracht tijdens het vragenuurtje een heel persoonlijke band op en hij zou niet de enige geweest zijn die met zo'n verhaal naar voren kwam, aldus onze regisseur.

Kort gezegd is Mortensens regiedebuut een juweeltje. Eerlijk, om als 60-plusser je intrede te doen in de regisseursstoel met zo'n straf stuk, dat is kunnen. De film is geen sentimenteel hollywoodiaans sprookje maar ook geen alternatieve hersenkrakerij.

foto: © www.percevalpictures.com

Wat je krijgt is een genuanceerde zoektocht in problematische familiebanden, sterke generatieclashes, radicale meningsverschillen maar bovenal, wat Viggo zelf nog wist te onderstrepen, de zoektocht naar het blijven communiceren om er iets beters van te maken.

Axel Leplae

P.S. Falling zou 4 november in de cinémalen verschijnen, maar Mr. Corona stak daar een stokje voor. Hopelijk krijgt de film zijn release nog.

A Trip Down Memory Lane: Soundtrack Sentimentality

As a movie fan, I grew up watching a tremendous amount of them. From sunrise till sundown, I found myself glued to the television (the past six months I found myself doing that yet again) watching movie after movie. It was a way to escape the lousy dreadful march of real life. When I started high school - almost a decade ago, am I that old? - I got invited to attend a rehearsal of our local boy choir. The conductor was a fervent follower of Hans Zimmer, having met the German musical mastermind on several occasions. His passion, next to conducting a boys' choir, was short films. With his phone in one hand and Zimmer's scores in his head, he set out in the brave filmmaking world. I was right there shuffling behind him. Thanks to him, a twelve-year-old could explore the world of film- and score making. Almost a decade later that little boy has turned into a man, and scores have been a lifelong passion.

Let us start with a bit of explanation: When talking about soundtracks, people often interchangeably use scores and ost. The latter being an acronym for Original Soundtrack. It's the music you hear when you're seeing a movie (do people still go to cinemas nowadays?) and it's instrumental most of the time.

There are many different scores. Yet they all have the power of transporting you to a different world. They are made with such raw emotion that listening to them can make you feel like a child again. Listening to Howard Shore's Concerning Hobbits transports you to Middle-Earth, whilst Alan Silvestri's A Promise lets me fight next to Captain America in the Battle of New York. Each and every single one of them carefully crafted for the most emotional value.

The soundtrack of a movie often makes or breaks it. The search for the right conductor is perhaps one of the hardest choices a director must make. Some even work together for several movies, such as the iconic John Williams-Steven Spielberg duo. The score of a film is its backbone, and the director can build from there. A good soundtrack can make a bad film better, and an already good one outstanding.

But movies are not the only ones that get original scores. The gaming industry is booming and most games are accompanied by various gaming scores. They are often used during emotional parts of the game, or when you just opened up a save file and you're ready to explore the digital world.

That is the true power of soundtracks. They do not only portray music, but also emotions. They portray a portal to another world, but also a portal to the past, a nostalgic portal. Whenever I hear a score from a videogame I used to play as a kid, I immediately get transported back to being a little kid, playing that very game (note that I still do that quite often). I can dream for hours on end, all thanks to a few musical notes masterfully crafted by extraordinary people.

Author's recommendation:

- *Blade Runner Blues* by Vangelis (do you feel like you might be a machine, or do you feel the need to hunt them? Enjoy listening to a jazzy, bluesy road trip of emotions)
 - *A Way of Life* by Hans Zimmer (how does it feel to be the last of your kind?)
 - *I Name Thee Dea and Embrace Thee as My Daughter* by Marcin Przybyłowicz (This a score from the highly acclaimed game The Witcher 3: Wild Hunt)
 - *Night at The Museum* by Alan Silvestri (this just screams childhood for me, but on a sad note, everything did not come to life when I visited the museum)
 - *Consolidation prizes: Anything* by Ramin Djawadi (GoT), Howard Shore (LotR) and John Williams (Star Wars)
-

Seasons change

“Why do seasons change?” Its red breast contrasted heavily with the pristine white landscape, while its brown wings carried it through the still, cold air. The Robin waited for the Fox to answer. The latter came to a standstill, looked back on his tracks and remained quiet for a moment. “Everything has to change from time to time”, the Fox responded and then continued his way through the snow. “But why? Why does it have to change to harsh winter when summer is pleasant?” the Robin wondered. The Fox sat down, curled his soft tale around his scarlet body, looked at the fluttering Robin and said, “Could flowers live eternally? Could trees grow apples incessantly? What would the snow leopard do without his cloak of invisibility?” The Robin landed in the snow. “There is a natural rhythm, a vital balance,” the Fox continued. “Seasons change. Let me tell you the story of the Wind.

“In summer, when the warmth makes nature drowsy and content, animals and plants welcome the kind breeze that strokes its palm softly over meadows and plays with leaves. Dragonflies hum over creeks, carried by a gentle wind, and a bronze shine glides over the coats of furry creatures when Wind and Sun play together. The Wind and Sun are each other’s dearest friends, working together in harmony, warming the flowers, carrying pollen and bees.”

“I really like the Wind,” the Robin tweeted enthusiastically, “but not in winter. Then it is fierce and cold. Why does it get so angry then?”

The Fox continued, “At the end of summer, the Sun called for his best friend. The Wind, while rippling the waters of a clear stream, said, ‘What is it, my dear friend? Are some flowers in need of help to carry their pollen?’

‘The flowers are just fine, dear Wind. In fact,’ said the Sun, ‘their pollen has been spread. The animals have eaten all they could. The trees are tired of growing so much fruit. They need to rest. It is time for me to go.’

“The Wind fell silent. Not one blade of grass bent any longer. ‘Go where?’ he asked. ‘Go away. Just for some time,’ the Sun answered. ‘My dear Wind, you have to stay here, make sure every plant and beast rests and prepares itself for a new summer. I have to leave, withdraw my warmth. Thus they will know that it is time for them to return to the soil and their holes. And when it is time, I will return and a new summer will be ready. Good luck, my friend,’ and the Sun took a step back. A first chill startled nature, and it knew that summer would not last much longer.

“The Wind was restless. Could he do this without his dear friend? What if he would even forget the warmth of sunlight? He tried to remain as gentle as before, but his worries were tangible. The Sun saw how frightened the Wind was, and therefore gave the world some last days of splendid, summerlike weather. Then it was over. Every day did the sun take a step back, every day did it get darker and colder. Everybody knew, winter was coming.

“The trees, as a last tribute to the beautiful Sun, turned their leaves into warm yellow, orange, red,

getekend door Axel Leplae

purple and golden colours. The colours of the sun. However the Wind couldn't stand these warming colours. They stung, made the missing only worse. Thus, furious and full of grief, he beat and blustered, roared and raged. Thwacking the branches against each other and whacking off the leaves, the Wind went on for days until nothing remained but barren branches and a brown, mashed, rotten cover of leaves on the wet earth.

"But still the Wind was not comforted. His howling penetrated every crack and soared passed tree trunks. Animals stayed well hidden, and no flowers were to be seen any longer. This way, without realising it, the Wind kept his promise to the Sun. Nature was laid to rest.

"Every day the Sun still became more distant than the one before, until it was so cold that one night it started to snow. The Wind was desperate, trying to blow the snow away, but therefore only spread it over the entire land. The snowstorm lasted the entire night. By dawn, the Wind was so tired that for the first time since summer, he rested and held his breath. The pristine white landscape was profoundly still, like frozen in time.

"Days passed by. Days turned into weeks and winter seemed to have been going on forever. What did warmth feel like? The Wind had quite forgotten. He was inconsolable, so cold that it chilled to the bone. He would love to see the trees in golden colours again, but they, just as so many others, were in a deep winter sleep.

"And then one day, while aimlessly gusting over the fields, he felt it. While looking up, the Wind felt a warming sense, hardly palpable, when rays of sunlight touched him. For the first time in so long, the Sun had taken a step forward again. Steadily, as the days went by, the sunlight became warmer and warmer, the days grew longer, snow melted. The Wind was enlivened, not capable of controlling himself, sometimes even impatient and angry. Nature felt this new excitement and as the earth started to thaw, plants and beasts slowly awakened. The first seeds came to life, and soon daffodils and fresh green buds gave subtle colour to the changing winter landscape. Buds would grow into a green canopy. Spring arrived.

"The Sun was grateful: his dear friend had readied nature for a new season to flourish. In these blissful and lively months, the Wind and the Sun so much enjoyed working together again, in perfect harmony. At the end of summer, things would have to change again, the Sun would have to go and the Wind would stay behind, but they both knew that change was what nature needed."

The Fox looked down upon the tiny Robin, which had nestled itself in the Fox's fluffy, scarlet tail. "I think the Wind is very brave to live without his Sun for so long," the red breasted bird twittered softly. "Thank you, Fox. Now I understand." He spread his tiny wings and, carried by the wind, took off towards the sun. The Fox resumed his way through the pristine white landscape, leaving traces in the glittering snow.

Marion De Schepper

Mondmaskergedachten

5 oktober: 16:00

Een lekkere kop koffie, dat heb ik toch gemist in die lockdownperiode. Dus was ik blij dat ik kon terugkeren naar Gent, waar ik mijn chai koffie naar hartenlust kon drinken, uitkijkend op de drukke Sint-Pietersnieuwstraat. Ik zie talloze personen passeren, elk in zijn of haar eigen bubbel, zelfs de gedachten doen aan quarantaine. Het doet pijn dat we nu vaak afzonderlijk moeten leven. Voor velen een zonde, voor mij een deugd. Mensenmassa's hebben mij altijd een benauwd gevoel gegeven. Niet dat ik mensen haat, maar ik heb simpelweg een voorkeur aan afzondering. Dat betekent tijd voor mijzelf, waar ik mijn gedachten de vrije loop laat. De gedachten in mijn hoofd hoeven zich niet te isoleren, die kunnen zo ver reizen als ze willen. Dat doen ze ook vaak. Ze keren terug in de tijd, ze gaan naar de toekomst of proberen het heden uit te leggen. Dit alles speelt zich af achter een gelaat dat niet veel prijsgeeft. De maskers tonen enkel de ogen -en bij enkelingen ook de neus- en daar moeten wij het mee doen. Dat stemmetje in ons hoofd, dat zie ik als een spier. Je gebruikt het elke dag, dus kan je het ook trainen. Draag er wel zorg voor, alsjeblieft. Als je de gedachten te veel pusht, kom je in de problemen. Neem dus gerust een pauze. Jezelf erin verliezen is vallen in een diepe donkere put. Je zal er wel uit geraken, maar het wordt een zware klim. Ze zijn onze beste vriend of ergste vijand, die bedenkingen in ons achterhoofd. Ze dwalen nu ook vaker rond in ons brein, mede te danken aan het feit dat onze enigste uitlaatklep verstopt zit achter een masker. Dus moeten we leren om ze een plaats te geven, zodat ze met hartenlust zonder beperkingen kunnen reizen. But don't stray off the beaten path.

Pieter Stalpaert

PAPIER&CO

PAPIER&CO BV

JOZEF PLATEAUSTRAAAT 1 - 9000 GENT

TEL **09 224 34 37** EMAIL **INFO@PAPIERENCO.BE**

WWW.PAPIERENCO.BE

PAPIERWAREN / SCHOOL & KANTOOR / PRINTSERVICE / STEMPELS

**10 % KORTING VOOR LEDEN
FILOLOGICA**

(niet op cartridges en toners)

Dammen

dammen in het koele water
want ik moet het weten
hoe nachten metalig kleurden
schaduwend langs de netelige berm
al wat mistig is is leeg en vult
het patio van mijn dam, ik bouwde ze:
met keien in het koele water
ik moet het weten, tot boeken leeggelezen zijn
of als een paal boven water wak worden,
ontbind ik boeketten netels en berm
en beplant ermee de bedding van mijn dam
als vasttapijt in het zwempaleis

Yumi Demeyere

×

Dieren in de zee
En dieren in de weide
Ik zie een haai koe

Victor Ysebaert

Ochtendstond

Zwaaiend groen & goud
geel wordt roze
en ik haal het plastic uit mijn mond

Ik balanceer een kilo peren en een fles placebo-effect,
m'n zinnen zweven omhoog en m'n lichaam zakt neer;
honing en lavendel bedwelmen mijn hoofd.
Iemand onder mijn raam zucht, dus ik zucht ernaar terug.

Hart van een konijn in mijn ijzeren long -
Lichtrode stromen in mijn polsen - maar mijn twijgjesbenen roeren niet en - toch
stoot de kamer mij naar buiten en

Ik hoor het zwart, oorlogszuchtige sterren in de verte
Ik lig en trek en stuw een berg de helling op
De sneeuw valt op mijn hoofd, en toch beweeg ik niet tot
onder het gewicht van mijn rots
Ik kruimel op het zacht

KORT

we hebben niet lang dus ik trek je mee onder water
dus we kopen nog een kop koffie
dus we praten nog een halfuur langer en slapen volgende ochtend maar uit
dus we gaan gewoon buiten eten, luisterend naar de vogels en naar de
legeroefeningen
we hebben niet lang we hebben niet lang
we hebben niet lang toch rennen we wat verder
toch knielen we wat dieper
toch grijp ik naar je lichaam
toch knijp ik mijn ogen wat harder
dicht.

[anoniem]

Klein

“Soms voel ik me zo ellendig.”

Dat is wat ik haar vertel

Zij zegt:

“Waardeer de kleine dingen,
dan zit je beter in je vel.”

En zij is

een meter zestig

dus dat lukt me denk ik wel

Afstand

Zo mooi en onbereikbaar

zit zij daar te zijn

hij weet dat het verboden is

en toch doet het zo'n pijn

Helaas, was zij maar tastbaar

en geen afgelegen ster

anderhalve meter

zo dichtbij maar toch zo ver

Lotte Polfiet

Kleur

Mijn lippen
 Net twee bloemblaadjes
 Rozen als een lippenstift
 Rood.

Fata Morgana

Ik heb je lief gehad	(denk-doorschrap)
Ik had wie je was lief	(denk-doorschrap)
Ik had wie ik dacht dat je was lief	(denk-doorschrap)
Ik heb je nooit lief gehad.	(weet-waarheid)

Generatie Z

'k Ben met natte inkt aan het internetten op het web van verloren tijd
 Zit te hubben van Wiki-weet-ik-veel tot Facebook-without-face

Anoniem voor de warme bakker
 En nooit gezien bij de kruidenier

Niet te vatten in een hashtag Instagram
 Kom me zoeken in de jaren negentig

Juliette Bontinck

MIJN KOPJE KOFFIE

Elke ochtend, middag, dag, telkens weer
Druk ik het tegen mijn lippen van begeer
Ze branden bijna bruin
Toch lachen ze van fortuin
Kort en krachtig is de koffie. Elke keer weer.

DE BLANDIJN

De Blandijn is fijn
Vol studenten en boeken
Gezellig samen
Lezen en schrijven
Dat is wat we doen in TEL
En spreken ook wel
Japans en Chinees
En van alles Europees
En ook Afrikaans
We krijgen er geen
Genoeg van al die talen
En literatuur

De Blandijn is fijn
Thuis, gezellig samen zijn

Lou Braibant

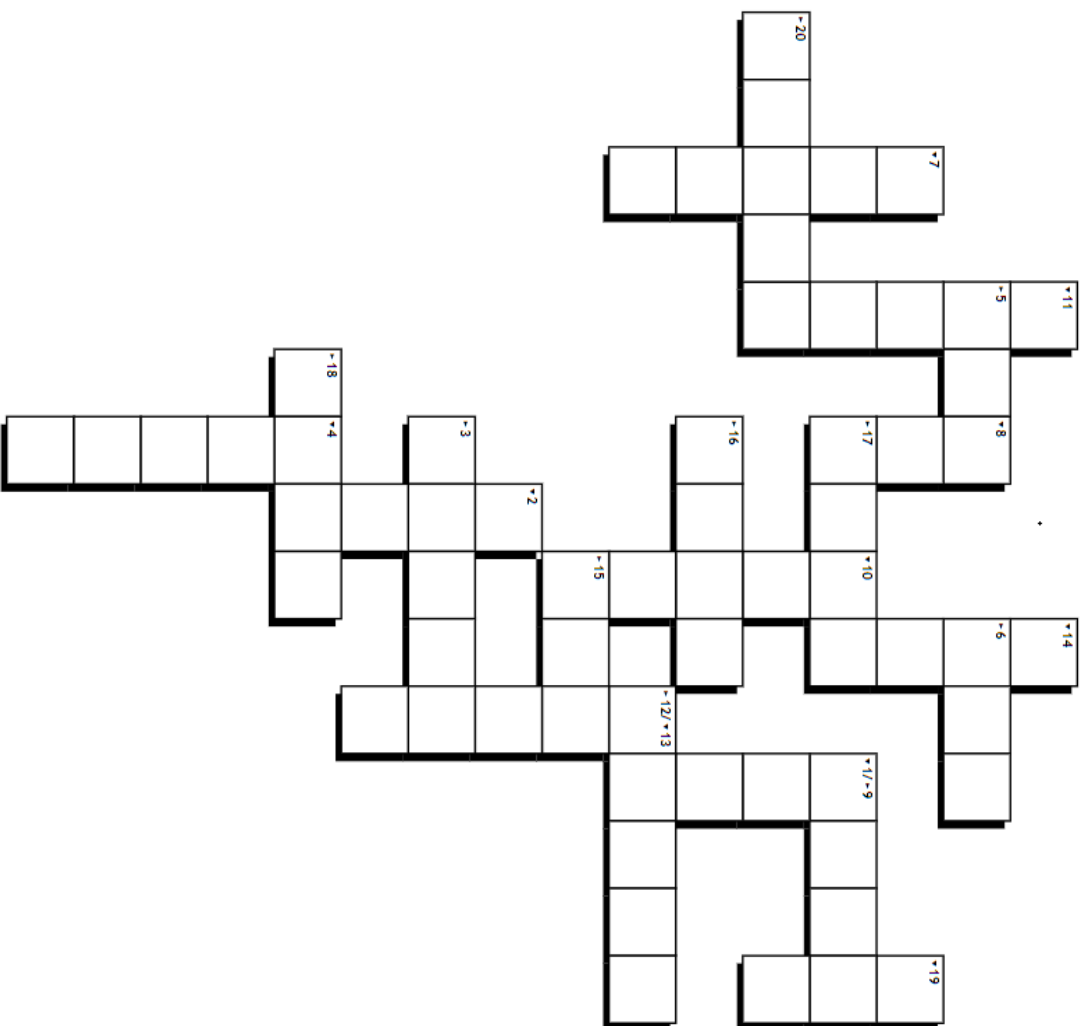
De stroomboot valt stil
want
de plombe is gesprongen
(overboord misschien wel) –
dat wordt de verzekering bellen
omtrent de zekering
maar het enige
wat nog zeker is
is dat de verwarming
mij koud laat

x

Wanneer de omheining
haar tanden in de lucht zet
zal ik polka's dansen met de
potgrondmentaliteit
en
polsstokkspringend stokken in
de wielen steken van bromfietsgedichten

Jürgen Voet

• Kruiswoordraadsel •

1. Afkorting van onze prachtige studentenvereniging
2. Mooiste studentenstad ter wereld
3. Onze favoriete cafébaas
4. Naam van ons stamcafé
5. Alfabetisch laatst gerangschikte presidiumfunctie
6. Heersers van Azië, koningen van het FK
7. Liedjesboek dat je gebruikt bij cantus
8. Voornaam keizer Studie
9. Synoniem voor 'feestje'
10. Dier op het schild van Filologica
11. Dier dat verwijst naar de laatste cantus van een academiejahr
12. Achternaam huidige preses
13. Zuipen dat is onze ...
14. Het kringlied van Filologica is gebaseerd op de melodie van *Die* ...
15. Kleuren van Filologica zijn bordeaux, ... en bordeaux
16. Drank die veel genuttigd wordt op een cantus
17. De feestpresides zijn Axel en ...
18. Beheert de schatkist van Filologica
19. Universiteitsforum
20. Woorden & ...

• Horoscoop •

RAM

Nu lach je nog, wacht maar tot het weer blok is.

STIER

Ik zie veel goede resultaten in de toekomst, alleen niet in de jouwe.

TWEELINGEN

Je hebt genoeg potentie om grote successen te bekomen, jammer dat je er niets mee doet.

KREEFT

Geef jezelf toestemming om toe te geven dat jij je ook niet aan de coronamaatregelen hield.

LEEUW

God vergeeft je voor je zonden, maar die oude vrouw die je niet liet zitten in de bus zal voor altijd ongelukkig blijven.

MAAGD

Bedank iedere negatieve gedachte die je tot drie uur 's nachts wakker houdt met gênante verhalen van 5 jaar geleden.

WEGSCHAAL

Vandaag wordt een vreselijke dag, wees voorbereid!

SCHORPIOEN

Jij denkt dat het nog geheim is, maar iedereen weet het al...

BOOGSCHUTTER

Iedereen die je kent, wordt één jaar ouder.

STEENBOK

Jij verdient al deze pijn niet... je verdient nog veel meer lijden.

WATERMAN

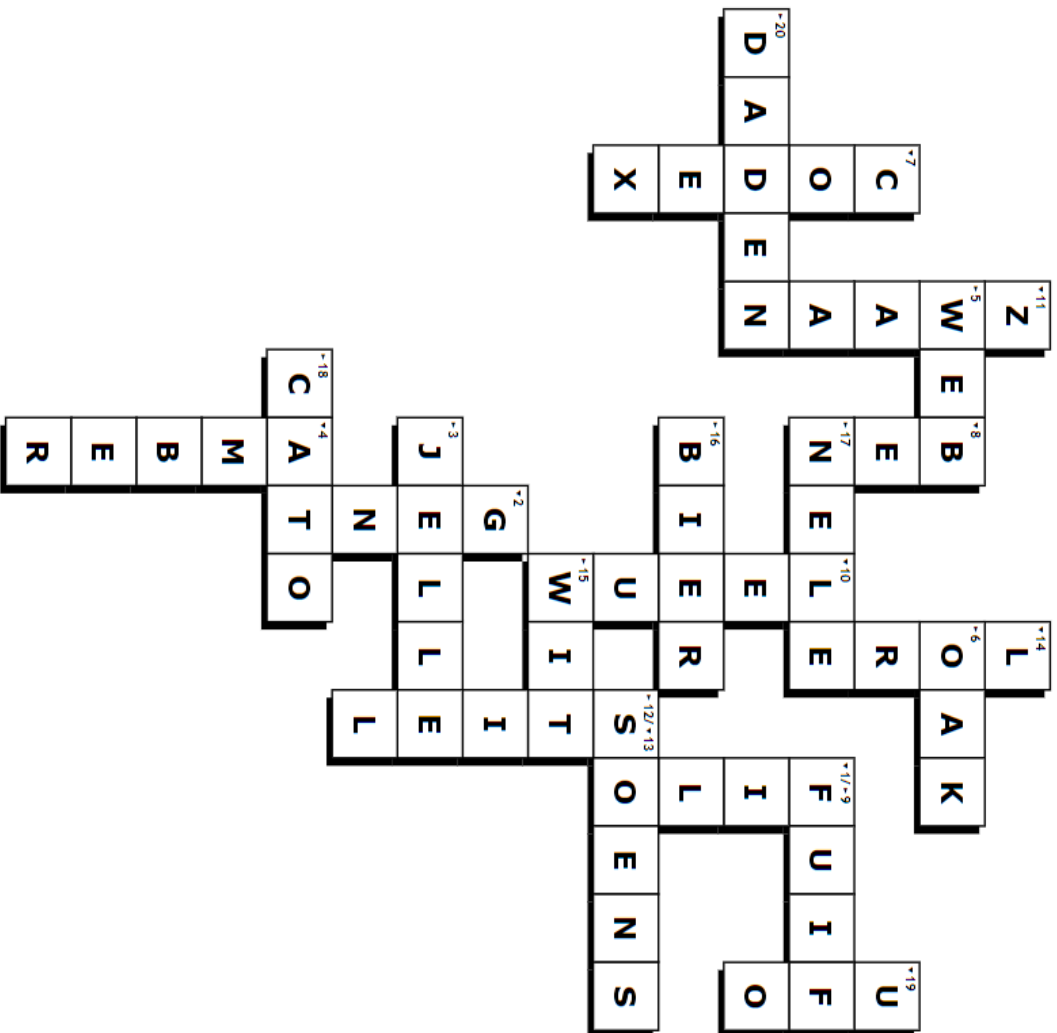
Je neus gaat het komende jaar nog goed blijven werken.

VISSEN

Je maan staat in Uranus, dus je stinkt een beetje.

oplossing kruiswoordraadsel (blz 38)

1. Afkorting van onze prachtige studentenvereniging
2. Mooiste studentenstad ter wereld
3. Onze favoriete cafebaas
4. Naam van ons stamcafé
5. Alfabetisch laatst gerangschikte presidiumfunctie
6. Heersers van Azië, koningen van het FK
7. Liedjesboek dat je gebruikt bij cantus
8. Voornaam keizer Studie
9. Synoniem voor 'feestje'
10. Dier op het schild van Filologica
11. Dier dat verwijst naar de laatste cantus van een academiejaar
12. Achternaam huidige preses
13. Zuipen dat is onze ...
14. Het kringlied van Filologica is gebaseerd op de melodie van *Die* ...
15. Kleuren van Filologica zijn bordeaux, ... en bordeaux
16. Drank die veel genuttigd wordt op een cantus
17. De feestpresides zijn Axel en ...
18. Beheert de schatkist van Filologica
19. Universiteitsforum
20. Woorden & ...

Writing prompts

Hey daar beste lezers!

Zoals jullie waarschijnlijk wel al gemerkt hebben, pent Dilemma zichzelf niet neer! Ook deze editie is geschreven, gekerfd en gebeiteld met bloed zweet en inktvlekken van enkele ijverige studenten. Voor de volgende uitgaven rekenen we ook op onze leden van de redactie, maar zonder twijfel zitten er nog heel wat creatieve schrijverszielen verscholen onder onze lezers die nog niet aan bod zijn gekomen in Dilemma!

DAAROM DUS: om jullie wat op gang te krijgen, geven we jullie hieronder wat writing prompts. Laat je inspireren door onderstaande krabbeltjes en schrijf erop los! Gek of geniaal, alles is welkom! Stuur het op naar dilemma@filologica.be en misschien vind je je schrijfsel terug in de volgende editie!

- Vertel over die ene ongemakkelijke date
- Bezing je allereerste liefde met golven van romantiek!
- Beschrijf die onhoudbare, slepende, rotsituatie met je (anonieme!) ex
- Expose het intieme gesprek dat je afluisterde op de bus
- Welke romcom doet nog steeds je ogen wateren?
- Aanbevelingen voor een gezellige Netflix- (and chill) avond?
- Romantieke blunders plz
- Welk boek doet nog steeds je hartje bloeien?
- MEMES
- Unpopular opinions? Houd het wel deftig hé
- DID I SAY MEMES?
- Waarom eens niet op date naar de opera in de plaats van de bioscoop?
- Hoe ga jij Valentijn coronaproof aanpakken?
- Ga je Valentijn überhaupt aanpakken? Zo ja, hoe? Zo nee, waarom niet?
- Worst/best Valentine ever. Shoot.
- Welke types dates bestaan er zoal? Welke zou je aanbevelen?
- Beschrijf je liefde voor de fika (bekend sinds 1910 en uitgegroeid tot een belangrijke sociale institutie), een gebruik in Zweden en Finland waarbij het werk of andere dagelijkse bezigheden worden onderbroken door bij elkaar te komen en thee of koffie te drinken
- Uw vrienden of uw lief. En je moet kiezen. (Je mag ervoor kiezen om anoniem gepubliceerd te worden!)
- Je huisdier kan plots praten, hoe verandert dit jullie band?
- Je bent plots de naam van je date vergeten, hoe praat je je hier uit?

Filologica

dankt haar ereleden

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
Koen Goossens 02-03 (R)
Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
Bart Peeters 03-04 (G)
Anne Bosman 04-05
Jeroen Meuleman 05-06
Benoît Lagae 06-07
Robin Van Cleemput 07-08
Aäron Maes 08-09
Tom Van Steendam 09-10
Stephanie Lannoo 10-11
Edouard De Prez 11-12
Maxim Mommercy 12-13
Madelon Bakx 13-14
Joachim Schol 14-15
Jan Bogaert 15-16
Tina Hottinger 16-17
Aulikki Lefèvre 17-18
Serafina Van Geertruyen 18-19
Julie Vlaminck 19-20

Peter

Jelle De Groot

Bevriende verenigingen

Auw La
Babylon
KHK
KK
KMF
Lingua
Moeder Zeug
OAK
Slavia
Tomo No Kai
Veto
V.G.K.

Academisch personeel

Anne-Sophie GhyselenChristoffel
Demoen
Lars Bernaerts
Mieke Van Herreweghe
Sarah Haas
Thijs Gillioen

Ereleden

Arne Chys
Arne Wittevrongel
Arthur T'Kindt
Aulikki Lefèvre
Charlotte Binnemans
Edouard Deprez
Emiel T'Kindt
Emma Van De Velde
Eveline Vandewalle
Fien De Brie
Florine De Keyser
Jan Bogaert
Jan Raeymakers
Jan Vanarendt
Jeroen Meuleman
Julie Vlaminck
Karel Van Ooteghem
Lara De Clerck
Lucas Rabaey
Lynn Dessomviele
Serafina Van Geertruyen
Tina Hottinger
Tom Van Steendam
Vince De Nil
Yasmin Crombez